

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในท้องเรียนนั้น ครูประสบปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาของนักเรียนในด้านการอ่านออกเสียง, การอ่านเพื่อจับใจความ, การฝึกพูดและการเขียนเรียงความ นอกจากนี้ในด้านการใช้ถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ นักเรียนมักใช้ผิดพลาอยู่เสมอ เช่น ใช้คำผิดความหมาย, ใช้คำไม่สุภาพ, ใช้ภาษาสะแลง, ใช้ภาษากำกวมกวน, เขียนตัวสะกดการันต์ผิด, เรียงมทขยายผิด, ใช้สำนวนต่างประเทศ ตลอดจนแบ่งวรรคตอนผิด เป็นต้น^๑

ครูสอนภาษาไทยเองก็แก้ไขซ่อมพร่องเหล่านี้อย่างลำบาก เพราะหลักเกณฑ์หลายประการ ยังมีข้อโต้แย้งกันอยู่ มีคำอยู่หลายคำที่อ่านได้ ๒ อย่าง คือ อ่านตามหลักการอ่านออกเสียงของกรมการชำระปะทานุกรม แห่งราชบัณฑิตยสถาน และอ่านตามความนิยม เช่น คุณวุฒิ อ่านตามหลักการอ่าน อ่านว่า คุณ-นะ-วุค-ติ อ่านตามความนิยม อ่านว่า คุณ-นะ-วุค เช่นเดียวกับคำอื่น ๆ อีก เช่น เทพนา อ่านได้ทั้ง เทค-สะ-หนา และ เท-สะ-นา สรรเสริญ อ่านว่า สัน-เสิน และ สัน-ระ-เสิน ก็ได้ เป็นต้น^๒

ในด้านตัวสะกดก็มีหลายคำที่เขียนกันผิด เช่น ประสบการณ์, อุคมการ, เครื่อง-สำอาง, สังเกต, รสชาติ, สมมติ, สร้างสรรค์, สังสันท์ หรือ สังสรรค์, สีสัน, คำรง เป็นต้น

^๑คุณหญิงพร ชำนิโรคสานต์, "ปัญหาการใช้ภาษาไทย" กรอภษาและวรรณกรรม (พระนคร: มุมมุขวิชาการ อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖) หน้า ๓๔-๓๕.
^๒อบ ไชยวสุ, อ่านให้ถูกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, (พระนคร: สำนักพิมพ์ก้าวหน้า), ๒๕๑๕.

นอกจากนี้ภาษามีการเปลี่ยนแปลงทุกวัน ครูจะต้องอ่านมากฟังมาก คำบางคำสำนวน บางสำนวน ไม่เป็นที่ยอมรับกันในหมู่นักภาษา แต่มีใช้ในภาษาพูดทั่วไป เช่น ปวดยะโหลก, แข็งสนิท, กระจอก, สบายไปสิบอย่าง เป็นต้น แต่เป็นสำนวนพูดที่เข้าใจได้ทันที จึงเกิดปัญหา ถกเถียงกันมากเกี่ยวกับมาตรฐานของการใช้ภาษา

การใช้ลักษณนาม เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ใช้กันผิด ๆ เช่น ไข่ มักใช้เป็น ลูก แทนที่จะใช้ ฟอง, ผลไม้ใช้เป็น ลูก, ใบ แทนคำว่า ผล, รถแท็กซี่เตอร์ไรซ์คำว่า ตัว แทนคำว่า คัน ดังนี้ เป็นต้น

การขยายข้อความก็เป็นอีกประการหนึ่ง ซึ่งมักจะวางส่วนขยายผิดที่ ทำให้เกิดความเข้าใจเป็นหลายนัย เช่น ฝนตกน้ำท่วมรอยตาที่พระรูป, รถชนหมาควาคนตาย หรือ ตั้งสำนักงาน ณ เมืองชั่วคราวเริ่มงานปรับปรุง นครหลวงใหม่ในบริเวณกระทรวงการคลัง เป็นต้น

ในแง่การเปรียบเทียบ มีใช้แปลกไปจากสำนวนเก่าที่ใช้กัน เช่น การใช้ภาษาในละครโทรทัศน์ ใชว่า ขึ้นศาลกินชี่หมาดีกว่า, ปากยานยังกับอก ฯลฯ การนำถ้อยคำสำนวนต่างประเทศมาใช้จะพบเห็นกันเสมอ เช่น แบ็งค์โบละรอย, อี้เคียทกันจริง, ไม่มีเซนต์ชะเลย, เซ็กชี่นาคู เป็นต้น

นักเรียนมักนำตัวอย่างการใช้ภาษาที่โคพบเห็นมาใช้โดยเห็นแปลก และใช้ไปตามความเคยชิน เนื่องจากพบเห็นอยู่บ่อย ๆ โดยเฉพาะนักเรียนวัยรุ่น สิ่งแวดล้อมทางบ้าน, การคบเพื่อน, การศึกษาของผู้ปกครอง, สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ตลอดจนสื่อมวลชนต่าง ๆ เป็นสิ่งที่มิอาจหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาของนักเรียนทั้งสิ้น

เนื่องจากเทคโนโลยีทางการสื่อสารของไทยก้าวหน้าไปมาก ทุกวันนี้ประชาชนทั่วทุกหนแห่ง มีโอกาสได้รับข่าวสาร ความรู้ และความบันเทิงได้อย่างทั่วถึงกันโดยผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ และอื่น ๆ เพราะการเสนอรายการวิทยุเป็นไปอย่างรวดเร็วทันเหตุการณ์ หรือเสนอโคตันที่ที่เหตุการณ์นั้นกำลังเป็นไป สร้างความเข้าใจโคแม้ผู้รับจะอ่านหนังสือไม่ออกและเขียนไม่โค ผู้รับฟังโคทุกสถานที่ทั้งไม่จำกัดว่าผู้ฟังกำลังทำกิจกรรมโคอยู่หรือไม่ รากาวิทยุถูกถูก ชื่อหาโคงาย นำคิคตัวไปไหนสะดวก

โทรทัศน์ นอกจากให้เสียงแล้วยังแพร่ภาพอีกด้วย เขาคึงผู้ชมทางบ้านโคมากที่สุด ผู้ชมรับรูทางสายตาและประทับใจเหมือนโคเขาคไปรวมในเหตุการณ์นั้น ๆ ค่าย และในขณะแพร่

ภาพ ยังแสดงภาษาของทุกระดับชั้น

เอ็ดเวิร์ค สตาซเชฟ (Edward Stasheff) กล่าวว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่รวมสื่ออื่น เข้าไปด้วย คือ ภาพยนตร์ วิทยุและหนังสือพิมพ์ คือให้ทั้งเสียง, ภาพและตัวอักษร^๓

สำหรับภาพยนตร์นั้น เป็นสื่อที่ช่วยใหญ่มุมเห็นสิ่งที่กว้างไกลออกไป สะท้อนภาพสังคม, บันทึกเสียง เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ตลอดจนให้ความรู้ลึกซึ้งนึกคิด

จะเห็นได้ว่า วิทยุ, โทรทัศน์และภาพยนตร์ ซึ่งรวมเรียกว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์นี้มีความสำคัญในด้านการใช้ภาษา และการนำความบันเทิงและความรู้มาสู่ผู้ฟังและผู้ชมเป็นอย่างมาก

หนังสือพิมพ์ก็เป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่ให้ความรู้ ข่าวสาร เสนอความคิดเห็นและอื่น ๆ แต่สื่อประเภทนี้มีข้อจำกัด เฉพาะผู้ที่อ่านหนังสือออกจึงจะสามารถรับสารจากหนังสือพิมพ์ได้ นอกจากนี้ยังมีเทปบันทึกเสียง, ภาพนิ่ง, ภาพโฆษณา เป็นต้น

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยและได้เคยปฏิบัติงานที่สถานีวิทยุชนสงเคราะห์ มีความเห็นว่าสื่อที่มีบทบาทมากที่สุดสำหรับเด็ก คือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งประกอบด้วย วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์ เพราะเด็กใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับสื่อประเภทนี้มากกว่าองค์การเพื่อการศึกษาอย่างอื่น เด็กจะนำสิ่งที่ตนได้ฟังและพบเห็นจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์มาเป็นแบบอย่าง เป็นต้นว่า การแต่งกาย ทรงผม-กริยาท่าทาง การใช้ภาษาพูด ตลอดจนการนำถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ มาเป็นแบบอย่างในการเขียน

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวว่า สื่อมวลชนที่เป็นประสมการต่างหู ได้แก่วิทยุกระจายเสียง มีอิทธิพลต่อผู้เยาว์ ในด้านภาษา ทั้งที่เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำสำนวนและการออกเสียง ผู้ฟังจะรับเอาลักษณะการใช้ภาษาที่ใดฟังอยู่เสมอมาเป็นภาษาของตนเองโดยไม่รู้สึกตัว

^๓ Edward Stasheff and Ryby Bretz, Television Programme: Hill and Wang , New York 1962, pp. 1.

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "ความสำคัญของสื่อสารมวลชนต่อการศึกษา," เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่องอิทธิพลและความรับผิดชอบของสื่อสารมวลชน, กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๗.

คำว่า "สื่ออิเล็กทรอนิกส์" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า " Electronic Media" เป็น
ประติษฐกรรมที่อาศัยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เข้าช่วย สร้างขึ้นด้วยระบบวงจรอิเล็กทรอนิกส์
ประกอบด้วยหลอดสูญญากาศเป็นโครงสร้างคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า แยกประเภทเป็น ๓ ประเภท
ได้แก่วิทยุกระจายเสียง, วิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์ ๕

สำเนา วรารังกูร ได้แบ่งหน้าที่ในการบริการของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ไว้ ๕ ประการคือ

- ๑. เพื่อเผยแพร่เรื่องราวและข่าวสารต่าง ๆ
- ๒. เพื่อความบันเทิง
- ๓. เพื่อการโฆษณาค้าขาย
- ๔. เพื่อการศึกษา ๖

ส่วนนุหาร เนื่องจางงค์ ได้กำหนดหน้าที่ของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ไว้ว่า

- ๑. ให้ข่าวสาร (Information)
- ๒. ให้ความบันเทิง (Entertainment)
- ๓. ให้การศึกษา (Education)
- ๔. ส่งเสริมความเข้าใจอันดี (Good Understanding) ๗

ในระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียง พุทธศักราช ๒๕๑๗ จักแบ่งรายการของสถานี
เป็น ๔ ประเภทคือ

๕ จุมพล รอดคำดี, "ธรรมชาติและบทบาทของสื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์
โดยเปรียบเทียบ," เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง ภาษาเพื่อการสื่อสาร, คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.

๖ สำเนา วรารังกูร, "สื่อมวลชนกับการศึกษา," ศูนย์ศึกษา ๑๐: ๕-๘,
สิงหาคม ๒๕๐๖.

๗ นุหาร เนื่องจางงค์, สื่อมวลชน วิทยุ และโทรทัศน์, (พระนคร: อักษรบัณฑิต,
๒๕๒๐) หน้า ๔๘.

๑. ประเภทข่าว ได้แก่ ขาวราชการ ขาวต่างประเทศ ขาวเตือนภัย ขาวกีฬา ขาวเชิญชวนให้ประชาชนงดเว้นหรือปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของชาติ หรือ ประชาชน ขาวที่เป็นประโยชน์โดยตรงแก่ราษฎรแต่ละกลุ่ม ขาวของสถานีและข่าวบริการประชาชน

๒. ประเภทความรู้ ได้แก่รายการที่ให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไปและเฉพาะกลุ่ม เช่น รายการทางศาสนา รายการให้ความรู้แก่แม่บ้าน แก่เด็กหรือแก่เกษตรกร หรือรายการวิชาการสมัยใหม่ เป็นต้น

๓. ประเภทบันเทิง

๔. ประเภทโฆษณาและบริการธุรกิจ

ลักษณะการใช้ภาษาของสื่ออิเล็กทรอนิกส์

การใช้ภาษาของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีทั้งภาษาที่เป็นมาตรฐานและภาษาที่ไม่เป็นมาตรฐานที่เป็นเช่นนี้เพราะรายการต่าง ๆ ที่เสนอทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์มีหลายประเภท โดยแยกออกตามหน้าที่ ภาษาที่จะนำไปเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาที่ไม่มาตรฐาน หรือแสดงวัฒนธรรมการใช้ภาษาคับ ได้แก่ รายการข่าว หรือประกาศของทางราชการ รายการประเภทสารคดี บทความต่าง ๆ ตลอดจนรายการที่เกี่ยวกับภาษาและวรรณคดี เป็นต้น

ต่อไปนี้จะขอยกตัวอย่างการใช้ภาษาของรายการต่าง ๆ โดยแยกประเภทตามหน้าที่รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้น พอเป็นสังเขป

“รักบี้ก็รัก วัฒนพานิช, “กฎหมายว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์และระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียง พ.ศ.๒๕๑๗,” เอกสารประกอบการอบรมเจ้าหน้าที่รายการวิทยุกระจายเสียง รุ่นพิเศษ ๓, โรงเรียนการประชาสัมพันธ์, กรมประชาสัมพันธ์, ๒๕๑๘ (แผนบลิ้ว).

๑. รายการประเภทที่ให้อาวุธ แยกย่อยเป็น ชาวในประเท, ชาวต่างประเทศ, ประกาศหรือแถลงการณ์ของทางราชการ, ชาวกีฬา, ชาวและวิจารณ์ชาว และชาวชวบ้าน

ก. ชาวในประเท ลักษณะการใช้ภาษาของชาวประเทนี้ มีการแสดงวัฒนธรรมในการใช้ภาษา, การใช้ภาษามาตรฐาน (**Formal Language**), การอ่านออกเสียงจะต้องถูกคามหลักการอ่านของกรมการชำระปทานุกรม แห่งราชบัณฑิตยสถาน เช่น

ชาวในพระราชสำนัก พระบรมมหาราชวัง วันนีเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปพระราชทานปริญญาบัตร แก่ผู้สำเร็จการศึกษา ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นวันที่สอง ปัญหาในการใช้ภาษาของรายการประเทนี้ คือ ผู้ประกาศต้องอ่านชวอย่างรวดเร็วนื่องควย เวลาจำกัด บางครั้งจึงรวมคำบางคำ, ตัดหรือย่อคำบางคำ เช่น นุกอการรายคอมมิสค์ แทนที่จะเป็น นุกอการรายคอมมิวนิสค์

มหาทลย, มหาลย หรือ นมาวิทยาลย แทนที่จะเป็น มหาวิทยาลัย ส่วนประกอบสำคัญของรายการนี้คือชวประกอบเสียง ผู้สื่อชวของสถานวิทยุจะไปสัมภาษณ์บุคคลสำคัญต่าง ๆ เป็นการแสดงลักษณะการใช้ภาษาเพื่อการสัมภาษณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งผู้เก่งและผู้ไม่เก่ง ภาษาที่ใช้บางครั้งง่าย บางครั้งยาก เช่นพวกกัฬวิทยการต่าง ๆ หรือชวไทยปนภาษาต่างประเทศทำให้การสื่อสารชวคตอน เนื่องจากคนฟังบางคนไม่สามารถเข้าใจคำเหล่านั้นได้ เช่นทั้งนี้ก็ต้องคำนึงถึงปัญหาทางกาน Security ปัญหาทางกาน National Security; แตงทนายไค มีแบบฟอร์มใบแตงทนาย คำว่าแตงทนายมาจากคำว่า แตงตั้งทนาย

ข. ชาวต่างประเทศ ลักษณะการใช้ภาษาของรายการประเทนี้ต้องกระชับแจ่มแจ้ง เข้าใจง่าย ลักษณะเป็นชวสั้น ๆ ใช้เวลาในการเสนอชวละไม่เกิน ๒ นาที หัวข้อชวเป็นการสรุปเนื้อชวทั้งหมด เนื้อชวคือรายละเอียก เช่น

การประชุมของสมาคมวิทยาศาสตร์ แห่งเอเซีย ครั้งที่ ๖ ที่เวลลิงตัน,
มีรายงานชวแจ้งว่า การประชุมของสมาคมความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์แห่งเอเซียครั้งที่ ๖

จะกระทำที่นคร เวลลิงตัน นครหลวงของนิวซีแลนด์ ในเดือนกุมภาพันธ์ศกหน้า
 ปัญหาของรายการประเภทนี้คือการใช้สำนวนต่างประเทศ, ใช้คำฟุ่มเฟือย
 ใช้คำฟุ่มเฟือยในระบบส่วนใหญ่ของภาษา เช่น
 แมนางจะเป็นสตรีที่แก่ชรา
 ประชาชนในนครนิวยอร์ก ได้มีความไม่ชอบหนทางของประธานาธิบดีคาร์เตอร์
ในการบริหารประเทศ

สิงคโปร์ ๑๓ เหรียญทอง, ๒๑ เหรียญเงิน, ๒๑ เหรียญทองแดง

ค. ประกาศหรือแถลงการณ์ของทางราชการ ลักษณะการใช้ภาษาต้องกระ-
 ง่ายชัด เพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง แต่ละครั้งเกี่ยวกับบางครั้งแถลงการณ์บางฉบับใช้คำ
 ฟุ่มเฟือย และใช้สำนวนต่างประเทศ ตัวอย่าง เช่น

แถลงการณ์ของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑ เนื่องด้วย ทหารบก, ทหารเรือ, ทหาร
 อากาศและพลเรือน ได้ทำการ ปฏิวัติยึดอำนาจ ตั้งแต่เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา วันที่ ๒๐
 ตุลาคม ๒๕๒๐ เป็นต้นไป และ สถานการณ์ทั้งหลายได้ตกอยู่ภายใต้ การควบคุมของคณะปฏิวัติ
 โดยทั่วไปแล้ว ขอประชาชนอย่าได้หวาดวิตก และตั้งอยู่ในความสงบ

ง. ชาวกีฬา ลักษณะการใช้ภาษาของรายการประเภทนี้ มักมีศัพท์เฉพาะใน
 วงการกีฬาประเภทต่าง ๆ บางครั้งไม่สามารถหาคำอื่นมาทดแทนกันได้ เช่น

เมื่อนานตะพันนอกไอสูโยนเขา
ไทยอาจพลิกลือก
วายน้ำแบบฟรีสไคล์
เฮ็คลือก, บอดีซีสเซอร์ ในวงการมวยปล้ำ
วางทรีย, สกริม สำหรับรักบี้

นอกจากคำเฉพาะที่ใช้ในวงการแล้ว ยังมีคำสะแลงที่ใช้กันอยู่หลายคำ และคำภาษา
 ต่างประเทศปน เช่น

บอลล็ควีนส์คัพวานนี่ละเลงกันในขณะที่สนามแฉะ
 คุแรกที่มีท่าเรือฟาคแข่งกับที่มีคารวจ

ท่านที่เป็นแฟนลูกหนึ่งก็คงนั่งอยู่บ้านไม่คิด

โปรโมเตอร์คอนกิงส์ นักธุรกิจวงการกำปั่น ชาวมะกันคำ

จ. ชาวและวิจารณ์ชาว รายการประเภทนี้ผู้จัดทำข่าวหนังสือพิมพ์มาพูด

และวิจารณ์แสดงความคิดเห็นของตนเองสอกลแทรกเข้าไปลักษณะการใช้ภาษาของรายการประเภทนี้ค่อนข้างเป็นกันเองกับผู้ฟัง การใช้ถ้อยคำสำนวนเป็นไปในลักษณะเหมือนนั่งคุยกันอย่างไม่เป็นทางการ มีการสร้างคำสำนวนขึ้นใหม่ มีปัญหาในแง่การใช้คำผิด, พุคคำควบลำ ร,ล ไม่ชัด, ใช้คำฟุ่มเฟือย, ใช้คำผิดความหมาย, เรียงลำดับประโยคผิดที่ ใช้คำสะแลง, คำไม่สุภาพตลอดจนใช้คำต่างประเทศปน ตัวอย่างการใช้ภาษาของรายการประเภทนี้ คือ

พรงนี้วันหญคนอนตอกเหงือกให้สบาย

คำว่าตอกเหงือก น่าจะมาจากคำว่า แดกเหงือก มากกว่า แต่คำนี้ใช้แสดงอาการของปลาไม่ใช้กับคน

ตอนนี้คงไคยีนสปรอตควอนอิมไปแล้ว

ศาสนาทั้งหมดก็น้อยอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทั้งสิ้น

กานี้กักรจะไซ้ พระบรมราชูปถัมภ์

แซมพุมะกุคสุครชูปเปอร์ฟอง แทนที่จะพูดคำว่ามะกรูด

ณพุดไปอาจไม่พอใจสำหรับอาชีพผู้มีบารมีกลับ

เราไม่มีลมหายใจอันบริสุทธิ์ของคุณอง

กล่าวบริสุทธิ์ของคุณองใช้กับผู้หญิง สำหรับลมหายใจใช้ ลมหายใจบริสุทธิ์

ถ้าท่านจำเป็นก็ไปขอได้ ขอที่สวนรื่น

ควรจะใช้ กองบัญชาการสวนรื่นฤดี

ฉ. ชาวชวบ้านหรือชาวโรงพัก รายการประเภทนี้ผู้จัดรายการ รับข่าว

มาจากสถานีตำรวจ แล้วนำมาคัดแปลงเป็นเรื่องราว ขณะที่ผู้ฟังก็ลางเสียงหรือดักเสียงบ้างให้ดูเห็นจริงเห็นจังขึ้น ลักษณะการใช้ภาษาเป็นไปเพื่อให้เป็นกันเองกับผู้ฟัง ปัญหาบางประการของการใช้ภาษาของรายการประเภทนี้ได้แก่ การใช้คำสะแลง, ใช้คำฟุ่มเฟือย, ใช้คำผิด,

ยกคำคัดคำ, ออกเสียง ร,ล นึก และบางครั้งใช้คำไม่สุภาพ เช่น

นายจำเรียมี่จะตอยนายอิง

มีแฟนใหม่คนนึง

ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไปทำการสอบสวนหน่อย

พบศพนางอ่อนนอนจมกองเลือดถึงแก่ความตาย

ไม่ใช่ลูกสามวันสี่วันจึงค่อยไปตรวจ

คำนี้มาจาก ฝึกวันประกันพรุ่ง

ใคร ๆ ก็สนอยู่แต่ไมรูจะทำยังไง

สองนิ้วเมียทะเลาะเรากันรุนแรง

๒. รายการประเภทให้ความบันเทิง แยกย่อยเป็นรายการเพลง, ภาพยนตร์, ละคร, ดิเก, หมอลำ และ การละเล่นพื้นเมือง เช่น ลำตัด

ก. รายการเพลง ลักษณะของรายการประเภทนี้ เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับ เพลงประเภทต่าง ๆ, เรื่องนารูสำหรับแม่บ้าน, ความรู้ทั่ว ๆ ไป, การโฆษณาสินค้าสลับกัน เพลง, การใช้ภาษาของผู้จัดรายการ มีปัญหาหลายประการ เป็นต้นว่า ใช้สำนวนต่างประเทศ เช่น

ขอต้อนรับคุณเขาสู่รายการ...

รายการนี้อุปถัมภ์โดย...

ดำเนินรายการโดย...

ใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น

ก่อนจากกันขอได้รับความปรารถนาดี และขอบคุณจาก...

อีกเรื่องหนึ่งก็คือคุณจะไม่เกิดการ เป็นโรคกระเพาะอาหารกะ บางคนออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยน เช่น ออกเสียงโท เป็นตรี เป็นกัน ดังตัวอย่าง

นั่นก็คือเพลงเพราะ ออกเสียง เป็น นั้น

เพื่อเป็นการสมนาคุณ " " เพื่อ

ควยวิธีธรรมชาติ " " ควย, ท้ามะซาด

ใช้คำต่างประเทศปน คำไทย เช่น

เพลงอิท ประจำสัปดาห์

นักร้องฉุนเสียง เช็กกี

ใช้คำสะแลง เช่น

เพลง คิง ในอดีต

ราชาโยกและคลั่ง

ใช้คำไม่เหมาะสมกับฐานะของบุคคล เช่น

เป็นส่วนหนึ่งของการ อวยพร แดงกัสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แทนที่จะใช้

ถวายพระพร

ข. รายการภาพยนตร์, ละคร และลิเก รายการประเภทนี้ผู้แสดงต้องแสดงไปตามบทที่มีมาให้ ละครที่แสดงทางวิทยุกระจายเสียงยอมพิเศษกว่าละครที่แสดงทั่ว ๆ ไปเพราะวิทยุให้แต่เสียงจึงต้องมีการบรรยาย ผู้บรรยายต้องแนะนำเหตุการณ์ของเรื่องก่อนที่จะดำเนินเรื่อง หรือ ทบทวนตอนที่จบลงคราวที่แล้ว บทเจรจาในละครวิทยุ จำเป็นต้องบอกให้ผู้ฟังรู้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น, เกิดขึ้นที่ไหน, และเกิดขึ้นแก่บุคคลชนิดใด, ตัวละครจะใช้เสียงอย่างไร, ลักษณะการพูด ผู้แสดงต้องพูดใหญ่ถูกต้อง มีจังหวะจะโคน มีชีวิตชีวา สมบทบาท ลักษณะการพูดเป็นไปตามแบบของตนเอง ละครวิทยุ ที่ดีต้องไม่ใช้ภาษาวิบัติหรือสะแลงมากเกินไปเพราะผู้ฟังได้รับการศึกษาไม่เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะคำหยาบโลนควรงดเว้น อีกประการหนึ่งในการแสดงละครวิทยุต้องทำเป็นเรื่องไม่หนึ่งเจียบไปเป็นเวลานาน จะสังเกตได้ว่าแม่เตการรำพึงหรือคิดในใจก็จำเป็นต้องแสดงออกมา เพราะที่กล่าวแล้วว่าผู้ฟังได้ยินแต่เสียง ดังนั้นจำเป็นต้องสร้างจินตนาการให้เกิดขึ้นแก่ผู้ฟัง ปัญหาในการใช้ภาษาของรายการประเภทนี้มีหลายประการ เช่น ใช้คำไม่สุภาพ, คำสะแลง, สองแงสองคม, ใช้คำต่างประเทศ, ใช้คำฟุ่มเฟือย เป็นต้น ตัวอย่างในการใช้ภาษาของรายการประเภทนี้ ได้แก่

ไปสายหกหน้าหกหลัง ก็ถึงตรงไม่ต้องอ้อม

ส่งสวายนันแกไม้ไซ้ชั้นยะนั่งปิม

ระยะนี้แกกำลัง กั้ว กับ เสียบ ญูเสียบอยู่

นักกีฬาเข้าโฮเต็ลไม่ไ้หรือไ้

เซ็งหนักเข้าก็กลายเป็นคนเขื่อหน้าย

เขาอาจมองคุณผลอยควยสายตาอันหมิ่นเหม

ณนายคำรวจนวคธงชัย

พฤติกรรมของพวกหนองแก มีพวกสาระแนแนะนำ

แหมระยาเปเรค

นอกจากนี้ยังมีการละเล่นพื้นเมือง เช่น ลำตัด หมอลำ การแสดงพวกนี้
จัดให้ชนกลุ่มน้อย ใช้ภาษากัน เจ้าของภาษาจึงจะเข้าใจไ้

รายการประเภทที่ไ้ความรู้ ไ้แก่รายการประเภท บทความ, สารคดี,
นิตยสารทางอากาศ, สอนภาษา, ตอบปัญหา, รายการที่เกี่ยวกับสุขภาพอนามัย, รายการที่
เกี่ยวกับธรรมะ ตลอดจนรายการที่เกี่ยวกับภาษาและวรรณคดี ลักษณะการใช้ภาษาของรายการ
ประเภทนี้, เป็นงานเป็นการ, ใช้ภาษามาตรฐาน แต่มีรายการหลายรายการ ที่ใช้ศัพท์ยาก
หรือศัพท์บัญญัติทางวิชาการซึ่งไม่ไ้ความหมาย เช่น

การเพิ่มประชากรอย่างมีนัยสำคัญ

ทัศนคติของคุณจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

ทานยูแซ็งแรงไปรคอนุเคราะห์เด็ก

ค. รายการประเภทปกิณกะ ไ้แก่รายการเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ เช่น รายการ
ตอบปัญหาชีวิต, รายการพยากรณ์ดวงชะตา รายการสดทางโทรทัศน์ ไ้แก่ ประตูดวง,
เสาร์ลโมสร, คาราพาเฮ เป็นต้น รายการประเภทนี้ใช้ภาษาที่เป็นกันเองกับผู้ชมผู้ฟัง และ
เปิดโอกาสให้ผู้ชม ผู้ฟัง เขารวมในรายการด้วย บางครั้งแสดงมุขตลก หรือ กระเซ้าเย้าแหย
ผู้ร่วมรายการ ปัญหาบางประการของการใช้ภาษา ในรายการประเภทนี้ ไ้แก่ การใช้คำ
ฟุ่มเฟือย, กำไมสุภาพ, ใช้คำหรือสำนวนต่างประเทศ ตลอดจนคัดแปลงถ้อยคำสำนวนให้ผิด
ไปจากเดิม ตัวอย่าง เช่น

แหมเราไม่คิคคตหนอยเคียวมีนงมีนิ้วไปชะแล่ว

เขาจะรับเซงคอคควย

สามีกุณก็ทิ้งไปเลย ไม่คุกคามเลย

คุณกำลังรับฟังรายการกุญแจใจไขปัญหา

ก็ยื่นเห็นแล้วเสียวเหลือเกินอย่างว่าแบบว่า เก๊กตัวเล็ก ๆ ยื่นโหนอยู่ตรง

บันได

นอกจากรายการต่าง ๆ ที่เสนอทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์แล้วยังมีการเสนอสารโฆษณาโดยใช้เวลาสั้น ๆ ตั้งแต่ ๓๐ วินาที - ๑ นาที ส่วนมากเสนอกันรายการ การเสนอสารโฆษณาประเภทนี้ อาจเป็นการบันทึกเทป, เทปโทรทัศน์ภาพยนตร์, ภาพนิ่งหรือโฆษณาสด ตลอดจนการโฆษณาในรายการประเภทให้ความบันเทิง เช่น รายการเพลง, การใช้ภาษาเพื่อเสนอสารโฆษณาเป็นไปเพื่อเรียกร้องความสนใจ ให้สะดุดหู, สะดุดตา และสะดุดใจ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำสินค้า หรือบริการ ให้เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จึงมักบอกประโยชน์สรรพคุณ ลักษณะของสินค้าหรือบริการที่เด่นกว่าสินค้าอื่น ๆ ให้เกิดความต้องการซื้อ, ช่วยหนุนการขาย, เตือนความทรงจำ และส่งเสริมเกียรติคุณของผู้ผลิตด้วย แต่การโฆษณานี้มีได้หวังผลระยะยาว การโฆษณาเป็นไปเพื่อให้ได้ผลในทางการค้าโดยเร็วที่สุด ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับผู้ผลิตสารโฆษณาว่ามีความรับผิดชอบ เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่จะเสนอสารโฆษณานั้นเพียงใด ดังที่ไคกล่าวแล้วว่า การใช้ภาษาในการโฆษณาเป็นไป เพื่อให้ผู้ซื้อเกิดสะดุดหู, สะดุดตา และสะดุดใจ บางครั้งจึงก่อให้เกิดปัญหา ซึ่งยังหาข้อยุติไม่ได้ ระหว่างผู้พิทักษ์ภาษากับนักโฆษณา ลักษณะบางประการในการใช้ภาษาเพื่อโฆษณา ไคแก่

ใช้คำที่ฝ่าฝืนระบบส่วนใหญ่ของภาษา เช่น

สามห้องนอนพร้อมห้องครัวห้องน้ำ

สี่ตุ๊กตาทองจะพาท่านขึ้นตะลิง

ใช้คำสะแลง เช่น

มะลิแจกโซคยักยิงใหญ่

เพียงสี่หรือห้าชอนคอนมาย ๆ ก็ช้าทันใจ กระตึงคางแมแต่คายยังชูชูชู

ตัวอย่ามาเบยวเกานะ

ใช้คำเปรียบเทียบที่แปลก เช่น

กัณฑ์ ๒๖๐ ที่ คฤหาสน์เคลื่อนของท่าน

ราไค่บางจนเกือบขาด

กัณฑ์บรรพทุกทุกขนาด ทนทายาทแรงเหลือหลายคล้ายแซมชั้น

ไช้คำนิคฺ เชน

ชาลีกลิ่นหอมที่ปรากฏเปรียบจากเรพลอน

ไช้คำค่างประเทศปน เชน

ทรวคทรง เข็กลีไช้แฟนนี้ชุกชั้นใน

ไช้สเศยฟรีแล้วไม่มี แอคชิเคนท์หรงจะ

เพื่อท่านผู้มีรสนิยมแบบคลาสสิก

เชิญ เอ็นจอยตาให้เต็มที อย่าลืมฮาร่า เอกซ์โพลชั้น

ไช้สำนวนแปลถอดออกไป เชน

คุณรู้สึก โอเล เมื่อคุณดม โอเล

มา สว่าปกันให้สวดยควยสว่าป

ไช้คำพุ่มเฟื่อย เชน

เพื่อให้ไคมาซึ่งเมที่มีคุณภาพดี

กล่าวประโยคไม่จบความ เชน

ควยความปรารถนาดีจากยามา ฮาดีน คาคูณภาพ แทนที่จะกล่าวว่า สิน คาคูณภาพ

เชือถือไค

ไช้คำไมสุภาพและคำหยาบ เชน

นิ้วสันคาน ชัว ทัง เมียบ และ ลูก ให้อยูตาม ลำพัง

ไช้คำขัดแย้งกัน เชน

โลก ดะ ลิว พลิว เพลิน คจ เหิน ฟ้า แกรง กลานิม นิง คล้าย สิง ชร

กว้าง สบาย หนา หลัง นาน นง นอน หน้า บัก คัก แสง สะท้อน สะ อา คตา

ปัญหาการใช้ภาษาทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์นี้มีมานาน กรมประชาสัมพันธ์ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง ก็ตระหนักถึงเรื่องนี้ จึงจัดอบรมเจ้าหน้าที่ประจำสถานีวิทยุและโทรทัศน์ขึ้น

ในปี พ.ศ.๒๕๐๗ กรมประชาสัมพันธ์ได้เปิดหลักสูตรการอ่านออกเสียง และการใช้ภาษาทางวิทยุ ใช้เวลา ๑๖ ชั่วโมง แนวการอบรมมีดังนี้คือ

๑. วิธีการอ่านออกเสียง

ก. คำภาษาไทย

ข. คำร้อยกรองต่าง ๆ

ค. คำบาลีและสันสกฤต

ง. ชื่อบุคคล, สถานที่และสิ่งของซึ่งเป็นคำภาษาต่างประเทศ

๒. การใช้ภาษาทางวิทยุ

ก. การเรียบเรียงภาษาไทยที่เหมาะสมสำหรับวิทยุ

ข. การใช้ราชาศัพท์

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๐๘ กรมประชาสัมพันธ์ได้ออกระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียง ห้ามการโฆษณาสินค้าเพราะก่อนหน้านี้ สถานีวิทยุต่าง ๆ ได้ออกรายการเป็นที่เสื่อมเสียในค่านศีลธรรม คำรบกวนผู้ฟังและโฆษณาสินค้านานเกินควร ทำให้กิจการซบเซาลง

ปี พ.ศ.๒๕๑๑ มีระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงของทางราชการทุกแห่ง อนุญาตให้สถานีต่าง ๆ โฆษณาสินค้าได้ และวางหลักการควบคุมกันต่าง ๆ แต่ไม่ได้ผล

ปี พ.ศ.๒๕๑๕ คณะกรรมการประสานงานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์จัดการสัมมนาแห่งชาติครั้งที่ ๑ ว่าด้วยวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ เรื่องการส่งเสริมให้รายการมีคุณค่า วันที่ ๒๒ - ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๑๕ มีผู้เข้าร่วมสัมมนาประมาณ ๔๐ คน ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ควบคุมการจัดรายการและเจ้าหน้าที่ที่จัดรายการของสถานีวิทยุกระจายเสียง ๒๒ สถานี, สถานีวิทยุโทรทัศน์ ๘ สถานี, อาจารย์ผู้สอนวิชาการวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์, กรรมการผู้ตรวจภาพยนตร์โทรทัศน์ และคณะกรรมการประสานงานวิทยุกระจายเสียง

กรมประชาสัมพันธ์, เอกสารประกอบการอบรมเจ้าหน้าที่ประจำสถานีวิทยุและโทรทัศน์เรื่องการอ่านออกเสียงและการใช้ภาษาทางวิทยุ, (พระนคร : ๒๕๐๗)

และวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษาแห่งชาติ แนวการสัมมนาประกอบไปด้วยเรื่องต่าง ๆ ดังนี้คือ

๑. แผนวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา
๒. สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทย ความเป็นมา, วิธีจครายการ ฯลฯ
๓. ปัญหาการจครายการในปัจจุบันและวิธีแก้
๔. รายการที่จัดอยู่ในปัจจุบันและรายการที่น่าจะจัดให้มี
๕. ความรับผิดชอบของสถานีในด้านจิตใจของผู้ฟังวัยต่าง ๆ
๖. การจครายการให้มีคุณค่า
๗. รายการวิทยุและโทรทัศน์ในด้านศิลปวัฒนธรรม
๘. การช่วยกันทุกฝ่ายเพื่อรักษาบรรทัดฐานของรายการ
๙. วิทยุโทรทัศน์ให้อะไรแก่ใคร
๑๐. รายการประเภทต่าง ๆ การเตรียมงานและการขอความร่วมมือ ๑๐

005066

ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ นิสิตปริญญาโท สาขาโสตทัศนศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรก็จัดการสัมมนาขึ้นอีกโดยสัมมนากันในหัว เรื่องว่า "ควรจะให้สื่อสารมวลชนมีบทบาทต่อการศึกษาของไทยอย่างไร? การสัมมนาครั้งนี้ นักศึกษาเชิญวิทยากรจากที่ต่าง ๆ มาร่วมด้วย เรื่องที่สัมมนากันก็มีดังต่อไปนี้ คือ

๑. ควรจะให้สื่อสารมวลชนมีบทบาทต่อการศึกษาของไทยอย่างไร?
๒. ควรจะให้หนังสือพิมพ์มีบทบาทต่อการศึกษาของไทยอย่างไร?
๓. ควรจะให้ภาพยนตร์มีบทบาทต่อการศึกษาของไทยอย่างไร?
๔. ควรจะให้โทรทัศน์มีบทบาทต่อการศึกษาของไทยอย่างไร?
๕. ควรจะให้วิทยุกระจายเสียงมีบทบาทต่อการศึกษาของไทยอย่างไร?
๖. การสื่อสารมวลชน

๑๐ กองเผยแพร่การศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ, การสัมมนาแห่งชาติว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ เรื่องการส่งเสริมให้รายการมีคุณค่า

(พระนคร : ๒๕๑๕)

๗. วิทยุกระจายเสียงกับชาวชนบท
 ๘. บทบาทของหนังสือพิมพ์ต่อการศึกษา
 ๙. แผนวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษาตามมติคณะรัฐมนตรี^{๑๑}
 การจัดอบรมและสัมมนาหลายครั้งที่ผ่านมา ผู้จัดรายการน้อยคนที่จะได้เข้าร่วม
 กรมประชาสัมพันธ์จึงหาทางแก้ไขต่อไป ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้ออกระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจาย
 เสียง พ.ศ. ๒๕๑๗ ขึ้นมาใหม่ โดยกำหนดคุณสมบัติของเจ้าหน้าที่วิทยุกระจายเสียงว่าต้องได้รับ
 ประกาศนียบัตร หรือปริญญาบัตรที่กรมประชาสัมพันธ์รับรอง และในระเบียบฉบับนี้ มีประกาศ
 แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงซึ่งประกอบด้วยบุคคลจากวงการต่าง ๆ เพื่อดูแล
 ความรู้ให้สถานีวิทยุทุกแห่งปฏิบัติตามระเบียบ

เนื่องจากระเบียบฉบับนี้ประกาศใช้ ประกอบกับผู้ผลิตและจัดรายการของสถานีวิทยุ
 ทุกแห่ง ไม่ได้มีประกาศนียบัตรรับรองจากกรมประชาสัมพันธ์ จึงได้จัดการอบรมเจ้าหน้าที่ผู้จัด
 รายการรุ่นพิเศษขึ้น ๔ รุ่น โดยรับผู้ผลิตและจัดรายการจากสถานีวิทยุทุกแห่งทั่วประเทศ ใ้กรุ่น
 ละประมาณ ๓๐๐ คน ระยะเวลาในการอบรม ๓ สัปดาห์ เมื่อเสร็จสิ้นการอบรมมีการทดสอบ
 และมอบประกาศนียบัตร หลักสูตรการอบรมประกอบไปด้วย

๑. รายการวิทยุกระจายเสียง
๒. การบริหารงานวิทยุกระจายเสียง
๓. พระราชบัญญัติและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับวิทยุกระจายเสียง
๔. ชาว
๕. การสัมภาษณ์
๖. บทความทางวิทยุกระจายเสียง

^{๑๑}มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, การสัมมนาเรื่องควรจะให้สื่อสาร
มวลชนมีบทบาทต่อการศึกษาของไทยอย่างไร?, (พระนคร : ๒๕๑๖)

๓. หลักการอ่านและเขียนคำยากในภาษาไทย
๔. นิติสารชาว
๕. การรายงานข่าว
๑๐. การวิเคราะห์ข่าว
๑๑. หน้าที่และความรับผิดชอบของ เจ้าหน้าที่วิทยุกระจายเสียง
๑๒. การโฆษณา
๑๓. การเขียนบทวิทยุ
๑๔. การใช้ภาษาทางวิทยุกระจายเสียง
๑๕. นิติสารทางอากาศ
๑๖. รายการละครวิทยุ
๑๗. รายการเพลงไทย
๑๘. การจัดอภิปรายและสนทนา ทางวิทยุกระจายเสียง
๑๙. รายการเพลงสากล
๒๐. การเสนอรายการเพลง
๒๑. การสำรวจและวิจัยผู้ฟัง ^{๑๒}

เจ้าหน้าที่ผู้ประกาศจะต้องผ่านการสอบอ่านคำยากจากกรมประชาสัมพันธ์เสียก่อน
 ขอสอบประกอบด้วย การอ่านคำราชาศัพท์, ร้อยกรอง, ตัวเลข คณะกรรมการสอบประกอบด้วย
 ผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทยหลายท่าน

ถึงแม้ว่ากรมประชาสัมพันธ์ จะออกระเบียบข้อบังคับ, ตั้งคณะกรรมการ, จัดการ
 อบรมแล้ว แต่ปัญหาต่าง ๆ ยังไม่หมดไป ดังนั้นในปี พ.ศ.๒๕๑๘ กรมประชาสัมพันธ์จึงออก
 ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๑๘ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และ

^{๑๒}กรมประชาสัมพันธ์, เอกสารประกอบการอบรม หลักสูตรเจ้าหน้าที่รายการวิทยุ
 กระจายเสียง รุ่นพิเศษ ๓, (โรงเรียนการประชาสัมพันธ์, ๒๕๑๘)

ยกเลิกระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียง พ.ศ. ๒๕๑๗ ระเบียบฉบับใหม่นี้เพิ่มอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงให้ครอบคลุมไปถึงวิทยุโทรทัศน์ด้วย เรียกชื่อย่อว่า "กบว." หมายความว่าคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ มีสาระสำคัญที่เกี่ยวกับภาษาไทยคือ ทุกสถานีต้องออกอากาศเป็นภาษาไทย ยกเว้น

๑. การแจ้งชื่อที่ตั้งและขนาดของความถี่คลื่นวิทยุของสถานีเป็นภาษาต่างประเทศ
๒. เพลงที่มีคำร้องเป็นภาษาต่างประเทศหรือ แสดงเพื่อการบันเทิงโดยมีการพูดประกอบเป็นภาษาต่างประเทศ

๓. คำให้สัมภาษณ์ของบุคคลที่กล่าวเป็นภาษาต่างประเทศ
๔. การกล่าวอ้างข้อความเพื่อประกอบบทความ ข่าว หรือสารคดี หรือข้อความที่เกี่ยวกับการโฆษณาทางการค้า

๕. การถ่ายทอดเสียงในฟิล์ม จากภาพยนตร์ต่างประเทศ

๖. รายการทางวิชาการ

๗. ฉายทอดรายการสด

๘. รายการที่เป็นรายการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ

๙. รายการอื่นที่ กบว. ให้ความเห็นชอบ

คำว่า "ภาษาไทย" ให้ความหมายรวมถึงภาษาพื้นเมืองในท้องถิ่นต่าง ๆ ของประเทศไทยด้วย ^{๑๓}

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๐ คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ ได้ออกระเบียบว่าด้วยการนิยมนิวส์หรือบทความมาออกอากาศ โดยห้ามดัดแปลงหรือต่อเติมเป็นบทสนทนาโต้ตอบ และก่อนวิจารณ์ข่าวต้องอ่านเนื้อข่าวแท้ ๆ เสียก่อนแล้วจึงวิจารณ์ใดแต่ต้องไม่เป็นไปในทางที่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียแก่บุคคล สถาบัน หรือหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องหรือ

^{๑๓} สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี, ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๑๘.

ชัคนโยบายของรัฐบาล

เนื่องจากการใช้ภาษาโฆษณาไม่เหมาะสม ใช้คำหยาบคาย หรือคำที่มีความหยาบสองแ่ง เป็นที่กล่าวขวัญกันทั่วไป คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ จึงออกระเบียบว่าด้วยการโฆษณาสินค้า และบริการธุรกิจทางวิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๒๑ มีสาระสำคัญเกี่ยวกับการใช้ภาษาคือ ภาษาที่ใช้ในการโฆษณา และบริการธุรกิจจะต้องไม่ใช้ภาษา สองแง่สองง่ามที่มีความหมายหยาบคาย หรือเป็นภาพหรือข้อความที่ยั่วยุคมารมณ, ไม่หยาบคาย หรือเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยาม หรือทับถมบุคคลอื่น หรือสินค้าอื่น ไม่อวดอ้างสรรพคุณเกิน ความจริง, ไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกหวาดเสียวหรือตกใจแก่ผู้ฟังและผู้ชมโดยทั่วไป, นำเสียงใน การพูดโฆษณาหรือเสียงที่ใช้ประกอบองค์สภาพ ๑๔

ปีเดียวกันนี้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์โทรทัศน์ ซึ่งจะเน้นเรื่องการ ใ้ภาษาของรายการต่าง ๆ , โฆษณา ตลอดจนบทพากย์ภาพยนตร์ อย่างไรก็ตามเราก็ยังได้ พบเห็นภาษาที่ยังไม่เหมาะสมอยู่เสมอ ๆ จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างที่ยกมา ข้างตน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความสนใจของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อการสื่อสารระบบอิเล็กทรอนิกส์ ที่มีผลต่อการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน
- ๒. เพื่อศึกษาบทบาทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อความเข้าใจในค่านวิธีการผลิตเพื่อการ สื่อสาร อันจะเป็นแนวทางในการพิจารณาเปรียบเทียบกับระบบการพูด อ่านและเขียนที่ถูกต้อง ในชั้นเรียน

๑๔ คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์, ระเบียบว่าด้วยการ โฆษณาสินค้าและบริการธุรกิจทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๒๑.

๓. เพื่อแก้ไขการใช้ภาษาไทย เช่น การใช้ถ้อยคำ วัจนกรรมในการใช้ภาษา ลักษณะการใช้ภาษาตามแบบแผน และอื่น ๆ ของสื่ออิเล็กทรอนิกส์

๔. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการขยายขอบเขต การเรียนการสอนวิชาการใช้ภาษาไทย แก่ครู และ นักเรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. ศึกษาวิธีการผลิตรายการประเภทต่าง ๆ ของวิทยุกระจายเสียง, วิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์ จากเอกสารและสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้อง

๒. สัมภาษณ์ผู้แทนจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์โดยสุ่มจากวิทยุ, โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ประเภทละ ๑ คน และตัวแทนของอาจารย์ภาษาไทยจากโรงเรียน ๑๒ แห่ง จำนวน ๒๔ คน เพื่อทราบความคิดเห็น และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับบทบาทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

๓. สร้างแบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน ความสนใจตลอดจนการนำการใช้ภาษาของสื่ออิเล็กทรอนิกส์มาใช้

๔. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน ๖๐ คน หลังจากนั้น ๒ สัปดาห์ นำแบบสอบถามชุดเดิมไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อหาความเชื่อถือได้ และปรับปรุงแบบสอบถาม

๕. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งชายและหญิง จำนวน ๕๑๐ คน จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร ๑๒ แห่ง

๖. เฉลี่ยค่าตอบคิดเป็นร้อยละ นำเสนอผลเป็นรูปตาราง ประกอบคำอธิบาย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จำกัดอยู่ภายในขอบเขตดังนี้ คือ

๑. ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยในรายการประเภทต่าง ๆ ของวิทยุกระจายเสียง,

วิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์ในกรุงเทพมหานคร เท่านั้น

๒. ศึกษาเฉพาะบทบาทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในแง่ที่มีผลเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยของนักเรียนเท่านั้น

๓. ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีอายุระหว่าง ๑๓ - ๑๗ ปี เฉพาะในกรุงเทพมหานคร โดยเลือกจากโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา ๕ แห่ง, สังกัดกรมอาชีวศึกษา ๑ แห่ง, โรงเรียนราษฎร์ ๕ แห่ง และโรงเรียนสาธิต ๑ แห่ง รวมเป็น ๑๒ แห่ง เป็นตัวแทน

๔. ตัวอย่างการใช้ภาษาของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เก็บเฉพาะเดือนตุลาคม ๒๕๒๐ ถึง มีนาคม ๒๕๒๑ เท่านั้น

ขอตกลงเบื้องต้น

ภาษาที่ได้มาตรฐาน ปัจจุบันนี้ยังหาข้อยุติไม่ได้ว่า ภาษาใดเป็นภาษามาตรฐานและไม่มาตรฐาน วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ถือว่าภาษาที่ได้มาตรฐานและไม่มาตรฐานจะต้องประกอบไปด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ภาษามาตรฐาน ได้แก่

๑. ภาษาภาคกลางที่สุภาพชนใช้กันอยู่ทั่วไป ซึ่งจะใช้แตกต่างกันตามฐานะของบุคคล
๒. เป็นภาษาเรียบ ๆ ไม่วิเศษวิสัย
๓. เป็นภาษาที่นิยมใช้สำนวนโวหารแบบไทย ๆ
๔. คนทุกภาคทุกชั้นเข้าใจได้โดยทั่วถึงกัน
๕. ถูกต้องตามหลักภาษาและพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ๑๕

ภาษาไม่ไคมาตรฐาน ไคแก

๑. ภาษาสะแลง หรือคำหยาบ
๒. ภาษาปาก
๓. ไช้คำหรือความกำกวม
๔. ภาษาถิ่น
๕. ไช้คำและสำนวนต่างประเทศ
๖. ไช้คำฟุ่มเฟือย
๗. ไช้คำฝ่าฝืนระบบส่วนใหญ่ของภาษา
๘. ไช้ผิดไวยากรณ์ เช่น ไช้พจน์ผิด, ไช้สำนวนผิด, ไช้ลักษณะนามผิด, ไช้ราชาศัพท์ผิด เป็นต้น

สำหรับตัวอย่างประชากรที่คัดเลือกมา ผู้วิจัยไม่ไคคำนึงถึงความแตกต่างทางด้านเศรษฐกิจ, ความสามารถทางการเรียน, อิทธิพลที่ได้รับจากกลุ่มเพื่อน, สภาพแวดล้อมทางบ้าน, การศึกษาของผู้ปกครอง ตลอดจนความพิการของระบบที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงผู้วิจัยถือว่าทุกคนมีความสามารถ ในการใช้ภาษาเท่าเทียมกันหมด

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

๑. ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถคุมตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งอาจเข้ามาเป็นส่วนเกี่ยวข้องในการวิจัยได้ เช่น การตอบแบบสอบถามของนักเรียน นักเรียนอาจตอบแบบสอบถามที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริง หรือตอบแบบสอบถามอย่างไม่ตั้งใจ หรือเต็มใจที่จะทำ
๒. กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนตัวอย่างประชากรทั้งหมด ๕๐๐ คน ซึ่งเมื่อเทียบกับประชากรทั้งหมดของกรุงเทพมหานครแล้ว นับเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก ผลการวิจัยจึงไม่อาจยึดถือว่าเป็นตัวแทนที่ดีของการวิจัยได้
๓. แบบสอบถามที่ไครับคืนอาจมีค่าตอบที่ไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้
๔. นักเรียนอาจคุ้นเคยกับการใช้ภาษาของสื่ออิเล็กทรอนิกส์จนไม่สามารถแยกออกได้

ว่านึกไปจากภาษามาตรฐาน มากน้อยเพียงไร

คำจำกัดความในการวิจัย

นักเรียน หมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๑, ๒, ๓ มีอายุระหว่าง ๑๓ - ๑๗ ปี.

บทบาท หมายถึงการกระทำที่มีผลต่อ.

การใช้ภาษาไทย หมายถึงการใช้ถ้อยคำ, ส่วนวน, วัฒนธรรมในการใช้ภาษา และลักษณะการใช้ภาษาตามแบบแผน

สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง วิทยุกระจายเสียง, วิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์

คุณค่าของการวิจัย

๑. ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความคิด, ความสนใจ และปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียน อันมีผลมาจากการใช้ภาษาไทยของสื่อมวลชนค่านี้อิเล็กทรอนิกส์

๒. ได้เปรียบเทียบการใช้ภาษาในชั้นเรียนอันเป็นภาษามาตรฐานกับลักษณะของภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถยกตัวอย่างประกอบเป็นแนวทางในการสอนภาษาไทยแก่ครู และนักเรียนโดยทั่วไป

๓. เสนอแนววิธีสอนภาษาไทย โดยใช้อุปกรณ์ วิทยุกระจายเสียง, วิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์ประกอบการสอน